

La pel·lícula de la història *Sang al pijama*

Francesc M. Rotger

Entre las estrenes cinematogràfiques més o manco recents a les nostres pantalles, n'hi ha un parell (mallorquí) que, al mateix temps, s'inspiren en esdeveniments històrics i en obres literàries. Un cas molt evident és *El niño con el pijama de rayas*, esperadíssima pel·lícula de Mark Herman que adapta la novel·la del mateix títol de John Boyne; la qual, en les seves traduccions castellana i catalana, s'ha convertit en un dels gran èxits editorials dels darrers mesos i, amb ocasió de l'estrena de la seva versió per a la gran pantalla, ha tornat a destacar-se en les llistes de llibres més venuts. Sense que sembli que hagi de convertir-se en un clàssic, sí que és un producte ben realitzat, amb repartiment i ambientació notables i que ens aporta una visió humana (i terrible) d'aquella monstruositat que foren els camps de concentració del nazisme. El «nin amb el pijama de ratlles», vostès ja ho saben, es un petit jueu, i el suposat «pijama» és el seu uniforme de presoner.

També José Luis Garci s'ha inspirat en els *Episodios nacionales* de l'illenc (de Canàries) Benito Pérez Galdós, per a la pel·lícula *Sangre de mayo*, amb motiu que aquest 2008 es compleixen dos segles del començament de la Guerra del Francès. Bona direcció artística, també. I probablement el millor de tot són els actors. El català Quim Gutiérrez (popular gràcies al fulletó *El cor de la ciutat* i premi Goya al millor actor revelació per *Azuloscurocasinegro*), tot i la seva joventut, carrega amb bona part del pes d'aquest llargmetratge, en què

destaquen així mateix altres interpretacions, com la de Natalia Millán en el paper d'una aristòcrata conspiradora. En canvi, la trama em sembla una mica confusa; qui no conegui amb antelació i amb una certa profunditat aquests fets de 1808, crec que es perdrà dins l'argument. Un anacronisme curiós: la bandera vermella i groga que Garci fa portar als patriotes, quan inicialment tan sols corresponia a la Marina i que no va ser fins l'any 1843 quan es va declarar estendard nacional espanyol.

Encara un tercer títol cinematogràfic d'ambientació històrica i origen literari. Parl ara de *Los girasoles ciegos*, la pel·lícula de José Luis Cuerda que ha estat triada com a candidata espanyola a l'Oscar a la millor producció de parla no anglesa (entre nosaltres: no crec que tenguí la més mínima oportunitat, ni tan sols de trobar-se entre les cinc finalistes). Aquesta adaptació del llibre d'Alberto Méndez em pens que destaca, també, per la seva ambientació (i pels escenaris d'una ciutat tan bella com poc coneguda: Ourense) i per la bona feina, sobretot, crec jo, de Maribel Verdú (una actriu que millora amb el pas del temps) i de Javier Cámara; un actor que, casualment, també va vestit amb un pijama (aquest de veritat; no metafòric) al llarg de tota la intervenció que fa. És, a més, un guió del gran Rafael Azcona, amb alguns apunts brillants. A banda d'això, com *Sangre de mayo*, se situa a una etapa sanguinària de la Història d'Espanya; com *El niño...*, a l'època, esperem que esvaeïda per sempre, dels feixismes. ■

El niño con el pijama de rayas

